

ARMAHDETTU YHTEYTEEN KRISTUKSESSA

Aaro Leikkari, Armahdettu yhteyteen Kristuksessa (Myllypaino 1999, s.170). Kirjan painos on loppu, mutta sitä on saatavissa edelleen allekirjoittajalta.

Otsikot kirjan kirjoittajan.

Saatteeksi (V.Hotti)

Kirjan tekijän yhteystiedot: Aaro Leikkari, Visiirikatu 1 B 7, 20780 KAARINA. Puh.040-539 1420. Hänen kotisivunsa löytyy nettiosoitteesta: www.iltahuuto.fi/aiheet.htm

Kirja on ilmainen. Leikkari asui aikaisemmin Töysässä, jossa hänen raamattupiirinsä kustansi tämän kirjan.

Kirjan sanoman levitys on tärkeää. Laita kirja kiertämään! Jokaisen, joka kantaa kristityn nimeä, on hyödyllistä tutustua kirjaan. Toisaalta rajoitetun painoksen tähden jaon tulee olla valikoivaa. Kohderyhmänä ovat mm. ne ajattelevat kristityt, jotka miettivät, mitähän se ”kristityt yhdessä” – linja (esim.MISSIO SAVO) oikein tarkoittaa. Kirjan tarkoitus on painaa tämä totuus aina **selkäyttimeen asti**.

Kristittyjen yhteysongelma on ollut vaikea halki vuosisatojen. Siihen on yritetty löytää erilaisia ratkaisuja mm. ekumeniasta. Leikkari osoittaa, ettei tämä tie ole oikea.

Tässä kirjassa palataan alkuseurakunnan teologiaan ja seurakuntaoppiin. Kirja on kirjoitettu Hengen vapaudessa ja rakkauden siivittämänä ilman mitään ahdistavaa lahkohenkeä. Uskovan on helppo oivaltaa: **TÄSSÄ ON YHTEYSONGELMAN RAAMATULLINEN RATKAISU!**

Jeesus sanoo: ”**Uuden käskyn minä annan teille, että rakastatte toisianne, niinkuin minä olen teitä rakastanut - että tekin niin rakastatte toisianne. Siitä kaikki tuntevat teidät minun opetuslapsikseni, jos teillä on keskinäinen rakkaus**” (Joh.13:34-35).

Thomas Wilcox kirjoittaa Kalliissa hunajan pisarassa: ”Näinä viimeisinä aikoina olen havainnut, että Herran rakkauden suloiset säteet ovat jonkin verran paistaneet sydämeeni, lämmittäneet tunteitani ja sytyttäneet sieluani, ei ainoastaan sitä varten, että sielussani heijastuisi kiintymys niin suurta rakastajaa kohtaan, kuin minun Vapahtajani on, jonka ylimaallinen rakkaus on kaikkea tietoa ylempänä, Ef.3:19, vaan että myöskin rakastaisin **kaikkia Siionin taivaasta syntyneitä lapsia** ja toivoisin heille kaikkea hyvää...

Tee Kristukselle se palvelus kaiken hänen sinua kohtaan osoittamansa rakkauden tähden, että rakastat hänen köyhiä pyhiänsä ja hänen seurakuntiansa (halvimpia, heikoimpia, siitäkin huolimatta, että niiden käsitykset voivat olla erilaisia). Ne ovat kaiverretut hänen sydämeensä (niin kuin Israelin lasten nimet Aaronin rintakilpeen, 2. Moos.28:21). Anna niiden olla samoin sinun sydämeesi kaiverrettuina.”

Saatesanojen lopputoivotuksenkin rohkeneisin lainata tältä 1700-luvun Herran pyhältä: **Jos Herra haluaa siunata lukemisesi, olet seuraavassa tutkielmassa, rakas lukija, havaitseva ikään kuin**

hiljaisen äänen takanasi sanovan: ”Tämä on tie, vaella sitä niin, ettet poikkea oikealle etkä vasemmalle.”

Kirjoittaja

Kirjan aluksi kirjoittaja kertoo itsestään. Leikkari oli tullut uskoon jo 15 vuotiaana. On erikoista, että hän jo tällöin käsitti, että **seurakunta on yksi**.

Ne rakenteet, joilla Jumalan lapset on karsinoitu erilleen toisistaan, eivät ole Jumalan rakentamia”(emt.s.10).

Leikkari on ihmetellyt vaikenemista tässä kysymyksessä: *”Vuosien saatossa olen kysellyt, miksi tästä asiasta ei julkisesti juurikaan keskustella. Miksi näin oleellinen asia on haluttu ja halutaan sivuuttaa vaieten?”* (10).

Leikkari katsoo, että tätä asiaa ei tule antaa järjen punnittavaksi: *”Uskovien yhteydessä on kysymys Jumalan säädöksestä”* (10).

Minulla ei ole mitään inhimillistä asemaa eikä arvovaltaa, minkä voisin asettaa sanomani vakuudeksi. Olen maallikko näissä asioissa, yksi vähimmistä, joka haluaa uskoa Jeesukseen ja rakastaa häntä koko sydäimestään (11).

Kirja johdattaa lukijan Raamatun äärellä sellaisen todellisuuden tutkimiseen, joka olennaisuudestaan huolimatta on uskovien keskuudessa joko syrjäytetty, taikka jätetty vähälle huomiolle (11).

Leikkari katsoo, että lahkotyyppinen Raamatun tulkinta tuo ylimääräisiä ongelmia. Tämä tietysti koskee ennen muuta seurakuntaoppia. *”yhtenäisseurakunnan näkökulma aiheuttaa vähemmän ja epäolennaisempia ristiriitoja Raamatun ilmoituksen kanssa, kuin jos Raamatun ilmoitukseen yritetään sovittaa oppia osiin jaetusta ja erillisinä osina toimivasta seurakunnasta”* (11).

LUONNOLLINEN IHMINEN

Syntiinlankeemus

Leikkari katsoo, että syntiinlankeemuksen myötä ihminen kadotti yhteyden todelliseen viisauteen: *”Ihminen kytkettiin uuteen tietolähteeseen, aivan kuten viettelijä oli luvannutkin”* (14).

Kun ihminen tuli tietämään hyvän ja pahan, hän itse tuli vastedes ratkaisemaan viettelijältä saamassaan hengessä, mikä on hyvää ja paha (14-15).

Syntiinlankeemuksessa ihmisestä tuli kapinallinen kaikkia Luojan asettamia normeja kohtaan (15).

Sielunviholliselle kelpaa välineeksi mikä tahansa näkymätön taikka näkyvä ajalliseen elämään liittyvä asia, mistä se voi kasvattaa ihmiselle niin suuren rakkauten ja kiinnostuksen kohteen, ettei Elävälle Jumalalle jää sijaa ihmisen elämässä (16).

Sisäisiä sidonnaisuuksia

Ihminen on lähtökohtansa vanki. Se, mitä hän on, ohjaa kaikkea, mitä hän ajattelee, tavoittelee, puhuu ja tekee (16).

Luonteenomaista ihmiselle on myös se, että asioita aletaan pitää totuuksina, jos huomattava määrä ihmisiä ajattelee samalla tavalla (17).

Silloin, kun ihmisen rohkeus ei riitä Jumalan kieltämiseen, hän mielellään tulkitsee Jumalaa, Hänen Sanaansa ja tahtoaan sen mukaan, minkälainen Jumalan ihmisen mielestä tulisi olla (17).

Nöyrytyvä löytää salaisuuden

Vaikka toisin luullaan, Raamatun kääntäminen niin kansanomaiselle kielelle, että sen hengellinen sisältö avautuisi myös ihmisviisaudelle, ei ole mahdollista. Ihminen, olkoon hän Raamatun kääntäjä tai sen lukija, ei luonnollisessa tilassaan voi ottaa vastaan sitä, mikä on lähtöisin Jumalan Hengestä, vaan se on hänelle hullutus (18).

*Kun Simeon puhui Jeesus-lapsesta, hän sanoi, että ”**tämä on pantu lankeemukseksi ja nousemukseksi monelle Israelissa ja merkiksi, jota vastaan sanotaan.** Kun Jeesus luetteli Johannes Kastajan lähettiläille itsestään Messiaan tunnusmerkkejä, Hän päättää luettelonsa; ”Ja autuas on se, **joka ei loukkaannu minuun**”. Jumala on sijoittanut pelastustekoonsa sellaisia ”naurettavuuksia”, jotka antoivat ihmisen ylpeydelle aiheen loukkaantumiseen ja hylkäämiseen. Pietari kirjoittaa Vanhan liiton ennustukseen viitaten Kristuksesta kulmakivenä, josta tulee uskottomille ”**kompastuskivi ja loukkauskallio, mihin tottelemattomat on pantu kompastumaan**” (19).*

Jumalan yhteydessä elävä ihminen ja Hänelle vieras ihminen voivat molemmat tehdä elämässään samoja hyviä asioita, mutta vaikuttimet eivät ole samat, lähde ei ole sama.. Toisen kohdalla ”Kristuksen rakkaus vaatii”. Hyvät teot ovat seurausta rakkaussuhteesta Jumalaan ja menevät Jumalan rakkauden lukuun. Toinen tekee töitään omaan lukuunsa, omaksi ansiokseen. Toisen kohdalla sisimmässä oleva Pyhän Hengen elämä vaikuttaa hyviä tekoja, toinen pyrkii saavuttamaan vastaavan elämän tekemällä hyviä tekoja (20).

UUDEN IHMISEN LANKEEMUS

Kun ihminen tulee uskoon, hänen hengellinen ”minänsä” virkooa eloon. Tässä uudestisyntymisessä ”sisäinen ihminen saa takaisin niitä ominaisuuksia, jotka hallitsivat ihmistä ennen syntiinlankeemusta. Uusi hengellinen minä rakastaa Jumalaa, palvelee mielellään Häntä ja haluaa noudattaa Hänen tahtoaan. Mutta uskovan olemuksessa vaikuttavat edelleen myös kaikki ne Jumalan vastaiset voimat, jotka tulivat ihmiseen syntiinlankeemuksen yhteydessä” (21).

Lankeemus seurakunnassa

Lyhyen ajan kuluessa apostolisen ajan jälkeen viettelijä, joka käyttää hyväkseen uskovienkin olemuksessa syntiinlankeemuksen seurauksena olevia haluja ja taipumuksia, onnistui langettamaan jo alkuaian opetuslapset pois kuuliaisuudesta Jumalaa kohtaan. Kun eräälle osapuolelle tarjoutui mahdollisuus ”yhteiskuntasopimuksen” tekemiseen keisarin kanssa, tilaisuus koettiin ilmeisesti Jumalan johdatuksena (22).

Hengellinen taistelu oli muuttunut lihalliseksi ja aseet olivat sen mukaiset (22).

Jumalan säädösten rinnalle rakennettiin ulkonaisesti aitoa muistuttava, mutta sisällöltään alkuperäisen kanssa ristiriidassa oleva oppirakennelma, mihin ihmiset sidottiin niin, että pinnallisesti nähtynä kokonaiset kansakunnat olivat lyhyen ajan kuluessa Jeesuksen opetuslapsia ilman, että kansalaiset olisivat koskaan tehneet synneistään parannusta ja kääntyneet, että heidän syntinsä olisi pyyhitty pois. Ihmisille opetettiin ulkonaisia tapoja, jotka perustuivat Jumalan käskyihin ja tarjosivat siten kyllä parhaan mahdollisen perustan maallisen yhteiskunnankin pohjaksi, koska ”vanhurskaus kansan korottaa, mutta synti on kansakuntien häpeä”. Alkuperäiset Jumalan säädökset siitä, miten ihminen pääsee sisälle Jumalan valtakuntaan, tehtiin kuitenkin turhaksi opilla, jota soveltaen kansakunnat otettiin muodollisesti jo vauvoina ”Jumalan valtakunnan” kansalaisiksi. Opilla siunattiin oma usko ja opetus ja kirottiin kaikki muu usko ja opetus (23).

Uskosta tehtiin hallitsemisen väline. Evankeliumin todistus mukautettiin osaksi maallista hallintojärjestelmää ja liittoon kuuluville uskoville annettiin yhteiskunnallisesti tunnustettu asema, inhimillinen tukijalka, vaikka Jeesus oli sanonut, ettei Hänen kuninkuutensa ole tästä maasta ja että hän rakentaa seurakuntansa Kristus-kalliolle, jolloin sitä eivät tuonelan portitkaan voita (24).

liitto maallisen hallintovallan kanssa merkitsi liittoa sellaisen leirin kanssa, joka enemmistöltään eli ja elää hengellisessä vihollisuudessa Jumalaa vastaan, siitäkin huolimatta, että hallintoalamaisista muodollisesti tehtiin kristittyjä. Ihminen voi tehdä käännynnäisiä, nimikristittyjä. Vain Jumala voi uudesti synnyttää ihmisen Jumalan valtakuntaan (24).

Työn tekeminen maallisen yhteiskunnan hyväksi ja alamaisuus lailliselle esivallalle eivät olisi edellyttäneet hengellistä liittoa, joka merkitsi hengellistä riippuvuussuhdetta maalliseen hallintovaltaan (24).

Sokaistunut seurakunta

*Hengellisen herätyksen ja elävän uskon tuloksena syntynyt **elämä** voi päättyä nopeastikin. Uskovalle voivat tavat jäädä. Uskovien yhteisö voi järjestäytyneenä jatkaa edelleen toimintaansa inhimillisten rakenteidensa, tapojensa ja kirjoitettujen tai kirjoittamattomien sisäisten sääntöjensä varassa. Se on kuin perhosentoukan kotelo muistuttamassa siitä, että joskus sisällä oli elämä (25).*

Syntiinlankeemus heijastuu uskovissa tuhoisimmillaan siinä, että uskovat eivät tunne toisiaan samasta Hengestä syntyneiksi, vaan ”lihan mukaan”. Uskovat ovat totuuden nimissä tunnistamista varten aidattu erilaisten nimien ja kylttien alle. Jotkut puhuvat uskovien hajaannuksesta jopa hengellisenä rikkautena, mutta paljolta pitää sulkea silmänsä sekä käytännön elämässä että Raamattua lukiessa ennen kuin tällaiseen ajatukseen voi yhtyä. Toivottavasti tällainen asenne ei heijasta paatumusta. Rikkinäinen seurakunta on uskoville Herran kutsuna parannukseen ja kuuliaisuuteen Häntä kohtaan (25).

Joukkojen harha

*Hän (Jeesus) oli käskenyt julistaa evankeliumia **todistukseksi** kaikille kansoille, mutta Hän ei ollut sanonut, että ihmiset joukkoina tai kansoina tulisivat Jumalan lapsiksi. Hän oli päinvastoin sanonut, että suuri enemmistö ihmisistä tulee aina kulkemaan avaran portin ja lavean tien kautta kadotukseen. **Vain harvat** löytävät ahtaan portin, menevät siitä sisälle ja kuuliaisina seuraavat*

Jeesusta kaidalla tiellä iankaikkiseen elämään. Kukin meistä voi helposti nähdä omin silmin ja kuulla omin korvin sekä todistaa tämän kaiken todeksi meidänkin aikanamme (26).

Liitto maailmallisuuden kanssa on ”ihana katsella ja suloinen”, mutta siihen suostuminen rikkoo liiton Jumalan kanssa. Vasta iäisyydessä selviävät kaikki näiden lankeemusten seuraukset (26).

Luopumuksesta huolimatta Jeesuksella on kaikkina aikoina ollut uskollisia seuraajia, jotka tahtovat kuulla Hänen puhettaan ja totella häntä (27).

JUMALAN VALTAKUNTA

Jumalan valtakunta samaistuu ihmisten ajattelussa yleensä kirkkoihin ja muihin uskonnollisiin organisaatioihin (28).

Jeesus puhui Taivasten valtakunnasta aina yhtenä kokonaisuutena eikä Hän maininnut mitään, että se tulisi ilmi moneksi jakautuneena (28).

*Jumalan valtakunta ilmenee maan päällä Kristuksen seurakuntana, mutta **Kristuksen seurakunta on aivan muuta** kuin eri nimisinä järjestäytyneet kirkot, seurakunnat, yhdistykset tai muut uskovien yhteisöinä pidetyt organisaatiot (28).*

*Sellaiset sanonnat kuin ”kristuksen kirkko” tai ”uskovien seurakunta” ovat hyvin suosittuja ja niiden sanoma ulkopuolisille on yksiselitteinen. Sanoja tarkoittaa yleensä sitä organisaatiota, mihin hän itse kuuluu, ja hän haluaa viestittää, että organisaatioon kuulumisen merkitsee kuulumista Jumalan valtakuntaan. Näyttää siltä, kuin uskottaisiin voitavan perustaa ihmisistä inhimillisin keinoin konkreettisia yhteisöjä, jotka Jumala tunnustaa sellaisinaan ilman muuta omikseen kaikkineen päivineen. Ihmiset (”uskonpuhdistajat”) perustavat organisaation, varustavat sen inhimillisellä tunnuksella ja **julistavat sen Jumalan seurakunnaksi**. Tällainen opetus palvelee kirkko- ja seurakuntapoliittisia tarkoituksia, mutta ei perustu Raamattuun (29).*

Organisaatio tukijalkana

Uskovat käyttäytyvät organisointivimmassa kuin Pietari kirkastusvuorella. Rakennetaan majoja, ettei hyvä tunnelma rikkoutuisi. Tehdään inhimillinen tukijalka, jolla pyritään varmistamaan se, ettei saavutettua olotilaa menetettäisi (30).

Joskus tuntuu siltä, että organisaatiot pyrkivät kanavoimaan itseensä ja itsensä kautta ihmisen jumalanpalveluksen. Toisaalta ihminen kokee usein helpotuksena sen, ettei tarvitse itse niin paljon valvoa jumalasuhteitaan, kun joku ottaa huolehtiakseen hänen jumalasuhteestaan ja jumalanpalveluksestaan. Kirkko ja muu uskonnollinen organisaatio koetaan sopivaksi vastuun kantajaksi. Tuntuu helpommalta ja konkreettisemmältä asioida näkyvän yhteisön kanssa kuin näkymättömän Jumalan kanssa (32).

Jumala ei ole sitonut itseään mihinkään inhimilliseen organisaatioon (33).

Jumalan valtakunta on hengellinen organisaatio

Uskovan taivaskelpoisuus ei riipu inhimillisen organisaation jäsenyydestä tai sen puuttumisesta, vaan yhteydestä Jeesukseen Kristukseen (34).

On ristiriitaista toimia monin tunnuksin, organisaation nimessä ja Jeesuksen nimessä (35-36).

Jumalan tarkoitus on ollut ja on edelleen, että Hänen yliluonnollinen rakkautensa loistaisi kaikkien Jeesukseen uskoviensa välillä ja olisi ihmetyksen aihe ja tavoittelun kohde maailmassa (37).

*Kuitenkin, kun pieni ihminen saa olla Jumalan työtoverina rakentamassa jotain niin, että siitä syntyy näkyvää jälkeä, ihmisessä oleva omistamisen halu vaatii merkitsemään tuloksen omalla nimellä erotukseksi muista. Nähdään tärkeämpänä, että uskovat tunnetaan määrätyn nimen mukaan viiteyhteisöön kuuluviksi, kuin että heidät **tunnettaisiin Jeesuksen opetuslapsiksi siitä, että heillä on keskinäinen rakkaus**. Perustetaan **oma** organisaatio, luodaan **oma identiteetti** ja sille tietty ”hengellinen!?” sisältö. Siihen liitytään, liitetään ja kuulutaan. **Se on oma ”seurakuntakoti”** (37).*

*”Omistamisen” tukena käytetyn Heb.10:25 tekstin käännös ”älkäämme jättäkö omaa seurakuntakokouksemme” on epätarkka. Alkutekstissä ei ole oma-sanaa eikä seurakunta-sanaakaan vastaavaa sanaa, vaan sanat ”heauton” (= itsemme) ja ”ten episynagogen” (= kokoontumista) (tietosanakirja Novum, osa 4. sivu 504). Saarisalo onkin kääntänyt sanoilla ”keskinäistä kokoontumistamme”. Tämä ojentava sana oli erityisen merkittävä uskoon tulleille hebrealaisille, jotka edelleen osallistuivat myös synagoga-jumalanpalveluksiin. Sana velvoittaa **kaikkia uuden liiton uskovia** kokoontumaan yhteen. Jos tällä Sanalla ohjataan uskovat kokoontumaan vain omissa organisaatioissaan erillään toisistaan, ohjauksesta tulee toteutuessaan **este Sanan toteutumiseksi** uskoviensa keskuudessa. Tehdään juuri päinvastoin kuin Sanan opettaa (37).*

Hajaannus vahvistetaan organisaatiolla

*Terve rakkaudesta lähtevä huolenpito heikoimmista on Jumalan tahto. Jos halutaan luoda muutakin riippuvuutta kuin elävä uskonyhteys Kristukseen, kysymys on **uskon vallitsemisesta ja holhoamisesta**, mistä Paavali sanoo pidättyneensä kirjoittaessaan korinttolaisille. Holhoamisella halutaan ”vahvistaa” Jumalan työ organisaatiolla ja saada se omaan hallintaan.*

Organisaatioriippuvuudella uskovat ohjataan riippumattomiksi ulkopuolisista uskovista. On sanottu, että vain sellainen uskova, joka on sitoutunut toimimaan uskollisesti jonkin määrätyn yhteisön sisällä, voi aidosti elää ja toimia yhdessä kaikkien uskoviensa kanssa. Jokainen voi itse päätellä, onko tällaisella sanomisella katetta todellisen käytännön valossa (38).

*Jumalan tahto on, että kaikki Jeesukseen henkilökohtaisena Vapahtajanaan uskovat antavat kirkkaan todistuksen siitä, että he ovat olennaiselta olemukseltaan yksi seurakunta Kristuksessa, sen sijaan, että jokainen keskittyy vain oman inhimillisen viiteyhteisönsä lipun korottamiseen. Meidän tehtävämme on julistaa ihmisille uskottavasti, että **Taivasten valtakunta** on tullut lähelle. Jumala huolehtii lapsistaan ja valtakunnastaan **kokonaisvaltaisesti**. Hänellä ei ole mitään suosikkijärjestelmää, joka toisi joillekin etusijoja (38).*

Inhimillinen kokemuskin osoittaa, että rakastavaiset pitävät läheisyydestä (39).

***Rajallinen rakkaus on rakkaudettomuutta** ja paljastaa kaikkein selvemmin ja lahjomattomimmin sen, ettei yhteys Jumalaan ole kunnossa. Kun Jumalan lapsina harhailemme eristäytyneinä ja vieraina toisillemme, osoitamme sillä, miten vähän Kristus on saanut muotoa meissä. Olemme menneet yli siitä, missä aita on matalin. Olemme valinneet lihallisuuden vaihtoehdon. Vallitseva käytäntö ja pitkät perinteet harhauttavat luulemaan, että Jumalakin on muuttanut mielensä ja siunaa vallitsevan olotilan. On takerruttu perinteeseen niin, että kuolleet isät ovat rakkaampia kuin elävä Jeesus Kristus ja Hänen elävät lapsensa (39).*

*Tietämättömyyden ajat eri asioissa muodostavat oman osansa sekä meidän että isiemme uskonelämästä, ja Jumala on niitä kärsinyt. Tänään me, Sinä ja minä, elämme Jumalalta saamaamme uutta tilannetta ja Jumala haluaa puhua meille nyt ja johdattaa meitä **tässä tilanteessa** (39).*

SEURAKUNTA ALUSSA

*Vaikka Raamattu yksiselitteisesti osoittaa, että **varsinaisessa merkityksessä on olemassa vain yksi seurakunta, Kristuksen ruumis**, siellä nimitetään myös kullakin paikkakunnalla eläviä Jeesuksen opetuslapsia yhteisellä nimelle kyseisen paikkakunnan seurakunnaksi (40).*

Seurakunnaksi puhutellaan jopa uskovia, jotka toteuttavat käytännössä keskinäistä yhteyttä kokoontumalla vaikka pienemmissäkin ryhmissä yhteen, vrt. Jeesuksen sanat ”kaksi tai kolme” (40).

Jos yritämme rinnastaa alkuseurakunnan käytännön nykytilanteeseen, annamme alkuseurakuntalaisten uskosta ja toiminnasta väärän todistuksen ja samalla seisomme itse tässä asiassa tyhjän päällä, sillä Raamattu ei tarjoa nykyiselle asiantilalle vähäisintäkään tukea (40-41).

Nykytilannetta ajatellen oleellista on, etteivät noiden paikkakuntien uskovat olleet ryhmittyneet eri nimisiksi joukoiksi, vaan jopa suurkaupungissa Roomassa oli vain yksi pyhien joukko...kysymys ei ollut seurakunnan olemuksen yhtenäisyyden kyseenalaistamisesta, he vain asuivat eri paikkakunnilla (41).

apostolinen opetus, joka perustui Jeesuksen oppiin, tunsu vain yhden Kristuksen seurakunnan. Eriseuraisuus tuomittiin ja tuomitaan edelleen, lihan teoksi ja synniksi. Sen mukaisesti Kristuksen seurakunta luonnollisesti näkyi kullakin paikkakunnalla yhtenäisenä uskovien joukkona (41-42).

On johdonmukaista uskoa, että alkuseurakunta ”pysyi kiinni opinmukaisessa luotettavassa sanassa” eikä opinmukaisuus heille tarkoittanut inhimillisten organisaatiojärjestelmien oppien mukaisuutta, vaan Kristuksen opin mukaisuutta (42).

*Sanoihan Jeesus, että ”missä kaksi tahi kolme on kokoontunut minun nimeeni, siinä minä olen heidän keskellensä”. **Seurakunta on siinä, missä Jeesus itse yhdistää uskovat...**Ylösnoussut Jeesus oli valloittanut rakkaudellaan, kirkkaudellaan ja voimallaan samalla tavalla heidät kaikki (42-43).*

Alkuseurakunta ei rakentanut kirkkoja, temppeleitä eikä rukoushuoneita jumalanpalveluspaikoikseen. Uskovien jumalanpalvelus oli korutonta, yksinkertaista, arkipäiväistä. Kokoontumispaikkoinaan he käyttivät olemassa olevia rakennuksia ja huonetiloja, pyhäkköä, synagogaa ja kotejakin (43-44).

Alkuseurakunta ei siunannut, erottanut eikä pyhittänyt Jumalalle mitään kuollutta materiaalia, kuten esineitä, rakennuksia tai maa-alueita (44).

Alkuseurakunta organisoi vain toimintaansa

Meidän aikanamme opetetaan yleisesti, että seurakunta-sana Raamatussakin tarkoittaa ”seurakunniksi” virallisesti järjestettyjä tai järjestäytyneitä rekisteröityjä uskovien joukkoja jäsenluetteloinen ja muine muodollisuuksineen. Tämän vallitsevan tulkinnan omaksuneet ihmiset

eivät tunnusta seurakunnan jäseniksi sellaisia uskovia, jotka eivät ole virallisesti järjestäytyneet ns. seurakunnaksi tai liittyneet sellaiseen yhteisöön, **vaan heitä pidetään irtolaisina ja tuuliajolla olevina**. Tähän opetukseen jää kaipaamaan raamatullista perustelua. Minkä niminen virallinen organisaatio velvoitti ja ohjasi alkuseurakunnan uskovia yhdessä olemiseen ja toimimiseen?! **Tuskin he tuuliajolla olivat!** Raamattu vastaa tähän, että kaikki uskovat on yhdessä Hengessä kastettu yhdeksi ruumiiksi (45).

Paavali vertaa Kristuksen seurakuntaa tarkoituksellisesti ruumiiseen osoittaakseen, että yhteys koko seurakunnassa on elintärkeä. Paloiteltuna se ei pysy elossa eikä kykene täyttämään tehtäväänsä (46).

Raamatusta ei myöskään ilmene, että uskoon tullut ihminen olisi tullut seurakunnan jäseneksi vasta sitten, kun hän olisi erikseen ”liittynyt” tai ”liitetty” seurakuntaan. Todetaan vain, että ”heitä lisääntyi” tai ”Herra lisäsi heidän joukkoonsa” tai ”lukuisa joukko pappeja tuli uskolle kuuliaisiksi”. Uskoon tulleet olivat sellaisenaan ilman numerointia ja laskentaa seurakunnaksi kutsuttu yhteisö paikkakunnalla Jumalan teon perusteella (47).

Paavalistakin sanotaan, että hän yritti liittyä opetuslapsiin Jerusalemissa, mutta tuskinpa tarkoitetaan, että hän olisi pyrkinyt jäseneksi johonkin inhimilliseen jerusalemlaisten uskovien organisaatioon (47).

Yhteyskään opetuslasten välillä ei tarvinnut tuekseen organisaation muodossa tehtyä kirjallista vahvistusta, kun **he tunsivat toisensa hengen mukaan**. Opetuslapsia yhdisti luonnollisesti myös maailman taholta kohdistunut puristus ja hengellinen ja fyysinenkin uhka (48).

Rajoiksi riittivät hengelliset rajat ja ne vedettiin hengelliseen arvovaltaan nojaavalla Sanan julistuksella, ei organisaatioita pystyttämällä. Mitä enemmän Elävä Sana sai vaikuttaa uskovien sydämessä, sitä selvemmin opetuslasten ”lajitunnukset” olivat esillä. Oli näkymätön, mutta ”tuoksuva” raja, joka piti opetuslapset yhdessä, mutta kammoksutti ulkopuolisia niin, etteivät he uskaltaneet eivätkä halunneet liittyä opetuslapsiin.

Sanaan ”liittyä” kannattaa kiinnittää erityistä huomiota, sillä **vain inhimilliseen organisaatioon – ei seurakuntaan – voidaan liittyä jäseneksi ja liittää jäsen** (48).

Apostolit ja vanhimmat johtivat Jerusalemin seurakuntaa. Jerusalemissa apostolien ohjaava vaikutus ulottui koko alkuseurakuntaan ja sen pitäisi kelvata meillekin. Jokainen seurakuntalainen ja seurakunta paikallistasolla olivat ja ovat itsenäisiä **ja vain Kristuksen alamaisuudessa**. Tähän alamaisuuteen sisältyy kuitenkin nöyrä suostuminen ohjattavaksi silloin, kun se on Jumalan tahto (49).

Yhtenäisyydestä ei tingitty

Alkuseurakunta ei tuntenut sellaista oppia tai totuutta, joka olisi syrjäyttänyt opin opetuslasten keskinäisestä yhteydestä ja rakkaudesta. Siinä on meillekin opin alku oikeaan raamatullisuuteen. ”Totuuden” erilainen ymmärtäminen ja soveltaminen eikä mikään muukaan syy kelvannut aiheeksi uskovien ryhmittelyyn. Olisi ollut täysin mahdotonta, että Jeesuksen opetuslapset olisivat organisoituneet samalla paikkakunnalla useiksi seurakunniksi tai yhteisöiksi, jotka erilaisuuttaan korostaen olisivat toimineet omaan lukuunsa. Suuntautuminen eriseuraisuuteen nähtiin lihan teoksi ja tuomittiin synniksi silloinkin, kun jouduttiin havaitsemaan, ettei kaikista asioista voitu olla yhtä mieltä. Erimielisyyksiä ei saanut selvittää ja ratkoa turvautumalla eriseuraisuuteen (50).

Aineksia ja aiheita seurakunnan jakamiseen ja uusien ryhmien organisoimiseen olisi ollut riittämiin, jos käsitysten, mielipiteiden ja halujen viidakossa seurakunnan pyhitystieksi olisi valittu inhimillinen eristäminen ja eristäytyminen, mihin myöhemmin turvauduttiin ja mikä malli on jäänyt seurakunnan kiroukseksi meidän päiviimme saakka (50-51).

Alkuseurakunnassa kunnioitettiin Jeesuksen sanaa siitä, että Hän itse rakentaa seurakuntansa, joka on koskematon. Jeesuksen rakentama seurakunta on uskovien yhdessä muodostama hengellinen todellisuus, ei ajallinen inhimillinen organisaatio.

Uskovilla alkuseurakunnassa oli syvä kokemus siitä, miten Jumala sydänverellään oli Jeesuksen uhrikuoleman kautta poistanut rajan, vetänyt erottavan kuilun umpeen itsensä ja ihmisten väliltä ja valmistanut samalla kestävän sillan myös ihmisten välille. Myöhemmin tämä todellisuus hämärtyi ja tänään vain harvat kokevat ahdistusta ja parannuksen teon tarvetta siitä, että Kristuksen evankeliumi on valjastettu opetuslasten erottelu- ja jakovälineeksi, vaikka sen sisältönä on sovitus, yhteyden rakentaminen ja Jumalan voimasta tapahtuva yhteen liittäminen. Ei olla ymmärretty mitä on oltu tekemässä, kun murtumattomin sydämin ja rakkaudettomasti on rikottu Jumalan Kristuksessa rakentama yhteys, peitetty Jeesuksen veren merkki. Kuka voi erottaa Kristuksen rakkaudesta? (51-52).

Lihallinen arvovalta ei korvaa hengellistä arvovaltaa

Hengellisen arvovallan vallitessa ei voi tapahtua opetuslasten eristämistä, kun taas inhimillinen arvovalta johtaa ennemmin tai myöhemmin hajaannukseen (52).

Jumalalta tuleva arvovalta on kuitenkin vieläkin tarjolla. Me voimme alistua kuuliaisuuteen ja uskollisuuteen Jumalan Sanan arvovallan alle, tai päinvastoin, voimme rakentaa inhimillistä arvovaltaa ja nojata siihen (53).

Ilmoittaessaan alkuseurakunnalle etukäteen seurakunnan tulevan hajaannuksen Jumala samalla ilmoitti, että kysymyksessä on vihollisen teko (53).

SEURAKUNTA TÄNÄÄN

Vaikka se (kansankirkko) tekee hengellistäkin työtä, useimmille sillä on vain institutionaalinen merkitys ja sen arvoa ja tarpeellisuutta arvioidaan enenevässä määrin ajallisista lähtökohdista käsin (55).

Kun uskovien rakkaus Jeesukseen kylmenee, muodollinen jäsenyys korvaa oletetusti hengellisyyden puutteen (56).

*Vaikka toiminnan järjestäminen sellaisenaan onkin hyväksyttävää ja välttämätöntäkin, ei **toimintaorganisaatioille** tulisi antaa hengellistä sisältöä eli pitää niitä seurakuntina. Kun niitä kuitenkin on ”hengellistetty”, ”Jumalan kansaa” ei enää tunneta yhtenäisenä **kansana**, vaan useiden ”heimopäälliköiden” valtapiireissä paloina olevana sekavana ”mosaiikkina”, vrt. 1 Piet.2:10. **Kansaksi** sanotaan ihmisjoukkoa, joka elää samalla alueella, jolla on yhteiset edut ja jotka tuntevat kuuluvansa yhteen. Toimintaorganisaatio saa vahingollisen sisällön, kun se erottaa Jeesuksen opetuslapset toisistaan. (56).*

Useimmat lähimmäisistämme eivät jaksakaan kiinnostua edes miettimään sitä, minkä vuoksi ihmiset, jotka julistavat uskovansa samaan kaikkia rakastavaan Raamatun Jumalaan, haluavat erottautua,

elää ja toimia erossa toisistaan. Se on ihmisille jatkuva ihmettelyn, sormella osoittelun ja jopa leikinlaskun aihe. Uskovat ovat omalla esimerkillään opettaneet uskottomille Raamatun vastaisen uskotunnustuksen; ”jokainen tulee omalla uskollaan autuaaksi” (56).

Raja-aitojen lumous

*Raja-aidat tai kuilut uskovien välissä huutavat mystistä huutoaan koko maailmaan, jopa taivaaseen saakka. Jokaisella on oikeus kysyä, mikä polttaa rakkauden siivet uskovien ryhmäkuntien rajalla? Mikä on se voima, joka on pystyttänyt nämä rajat ja pitää niitä pystyssä. Raamatullinen totuusko? Jumalan suunnitelma, johdatus ja tahtoko? Mikä on se raamatullinen totuus tai ne totuudet, jotka edellyttävät tai edes mahdollistavat sen, että seurakunta, Jeesuksen ruumis, paloitellaan eri kylttien alle. Johannes kirjoittaa (1 Joh.2:21) kirjeessään, että **totuuden rinnalla vaanii aina valhe**, joka ei koskaan voi olla totuudesta. Kyltit ovat tästä maailmasta kuten niiden sanomakin ja maailma ymmärtää sen. Se sanoma ei välitä Kristuksen kirkkautta ja voimaa ihmisten sydämiin. Jaottelua ei pyhitä se, vaikka erossa oltaisiin fiksusti riitelemättä julkisesti (57).*

Eikö Jeesuksen seurakunnan ykseys ja seurakunnan yhtenä esiintyminen alkuseurakunnan aikana olekaan raamatullinen totuus? Eikö se ole Jumalan tahto tänään? Eikö opetuslasten keskinäinen rakkaus ole raamatullinen totuus? Onko Jumala kiinnostunut vain sellaisten raamatullisten totuuksien noudattamisesta, joita voidaan kohdistaa vaatimuksina toisiin uskoviin ja käyttää uskovien erotteluun ja kirkkojen tai uskovien yhteisöjen etujen ajamiseen? (58).

*Jumala haluaa Sanansa ja Pyhän Henkensä kautta saada meiltä rehellisen vastauksen, ovatko ne perusteet ja syyt kestäviä, joiden perusteella Jeesukseen omana Vapahtajanaan uskovat ihmiset, jotka kaiken lisäksi tunnustautuvat uskonsisariksi ja veljiksi keskenään, pidetään vastoin Jumalan tahtoa ja ilmoitusta erossa toisistaan, kilpailutetaan heitä maailman silmissä toisiaan vastaan ja korostetaan uskovaisten välillä esiintyviä mielipide-eroja. On aika **tunnustaa rehellisesti**, että vallitseva rikkonainen seurakuntamalli ei ole raamatullinen eikä Jumalan suunnitelman ja tahdon mukainen, vaan ihmisteko (58).*

Kun rikkonainen seurakunta keskenään kilpailevien osiensa välityksellä harjoittaa koulutusta ja tiedon välitystä, olennainen tavoite on vallitsevien organisaatorakenteiden tukeminen. Tiedon jakamisella tähdätään ihmisten sitomiseen organisaatioon ja vasta sen kautta ehkä Kristukseen (58).

Seurakuntaruumis on niin raadeltu ja vammautunut, että sen elinvoima valuu hukkaan ja sen elintoiminnot ovat sekaisin. Saatana katselee tätä kaikkea ilkkuen ja on syystäkin tyytyväinen toimintansa tuloksiin. ”Hajoita ja hallitse”- periaate toimii sen kannalta hyvin (59).

Uusien reviirien synty

*Kaikilla uskonyhteisöillä on syntyhistoriansa. Kun Jumala antaa armossaan syntyä uuden herätyksen joko yhteisön sisällä tai sen ulkopuolella, sitä ei enää tunneta, vaikka kysymys olisi aidosta Jumalan Pyhän Hengen herätyksestä ja vaikka aikaisemmasta herätyksestä olisi kulunut aikaa vasta muutama vuosikymmen. Kasvun versot katkaistaan. Tulokas saa yleensä hajottajan ja harhaoppisen leiman ja tulee eristetyksi jo vakiintuneista yhteisöistä. Se valikoi mielellään Raamatusta aseikseen sellaiset kohdat, jotka selvimminkin osoittavat, että edeltäjät ovat luopioita ja tulokas on Jumalan lähettämä raamatullisen totuuden edustaja. Tämä herätyksen hedelmä järjestäytyy sitten omaksi ryhmäkseen, keskittyy edeltäjiensä tapaan yleensä melko nopeasti **enemmän itseensä kuin Jeesukseen** ja Hänen kunniansa korottamiseen eikä pian enää*

puolisokeana näe oman elinpiirinsä ulkopuolelle. Näin yhteisöjä on syntynyt ja syntyy yhä uudelleen, ja jo vakiintuneiden yhteisöjen sisälläkin nähdään silloin tällöin välttämättömäksi vetää rajoja uskovien välille (62).

Uskonnollinen yhteisö voi organisaationa tulla jäsenilleen epäjumalaksi, sellaiseksi tukijalaksi, että jos se poistettaisiin, uskosta ei jäisi mitään jäljelle. Usko Jeesukseenkin voidaan nimetä organisaation mukaan niin, että ulkopuoliset tuntevat yhteisöön kuuluvat ihmiset vain nimettyinä "laisina" tai "läisinä" (63).

Organisaatiosokeus estää monia uskovia näkemästä seurakunnan hengellistä, näkymätöntä olemusta ja todellisuutta. Seurakunta-sana Raamatussakin merkitsee heille aina jotain näkyvää ja nimettyä organisaatiota (63).

Riippuvuus holhoojasta

Uskovan pelkkä sitoutuminen uskollisuuteen Jeesusta kohtaan ei riitä. vaan vaaditaan sitoutumista uskollisuuteen myös kyseistä yhteisöä kohtaan, siis sitä, että uskova sitoutuu tekemään eron yhteisöön kuuluvien ja sen ulkopuolella olevien välillä ja palvelemaan Jumalaa pääsääntöisesti vain yhteisön sisällä ja kautta (64).

Vallitsevaan seurakunnan hajaannukseen pitäytyvät uskovat puolustavat kantaansa joskus yhteisöllisyyteen vetoamalla. Ne uskovat, jotka huomauttavat nykyisen tilanteen epäraamatullisuudesta, leimataan yksilökeskeisiksi. Erillisorganisaatioissa katsotaan, että ellei joku uskova sitoudu organisaatioon, hänen sitoutumisensa Jeesukseenkin on kyseenalainen eikä häntä voi ottaa uskovana vakavasti. Jos organisaation jäsenen sydämessä on tilaa oman yhteisön ulkopuolella oleville veljille ja sisarille, hän on vaarassa saada itseensä vastuun pakoilijan ja hajottajan leiman. Ei ajatella, että uskovilla on perusteltu syy pitää nimenomaan vallitsevaa monikeskistä yhteisöllisyyttä yksilökeskeisyytenä. Vain yksi yhtenäinen seurakunta edustaa todellista yhteisöllisyyttä. Mitä seurakunnan hajottamiseen tulee, niin rakkaudettomuus ja synty on jo hajottanut seurakunnan ja pitää sen hajalla. Sen ennalleen palauttamisen puolesta rukoileva ja toimiva ei voi olla sen hajottaja (64-65).

Koti ja lapsi vertauskuvina

Uskovien yhteisöt vertaavat itseään mielellään kotiin. Jos tätä vertausta halutaan käyttää raamatullisessa merkityksessä, seurakuntakoti on kaikkien Jeesuksessa Kristuksessa olevien uskovien muodostama hengellinen yhteisö. Jos "perheen jäsenet" lähtevät kukin taholleen ja perustavat itseään varten omia "seurakuntakoteja", on kysymys kodin hajoamisesta, sillä perheen jäsenet ovat joutuneet eroon toisistaan. Se on raunioille rakentamista (65).

*Vaikka uskovat ovat saaneet syntyä uudesti näkymättömän elämän voimasta, näkymättömään elämään sopeutuminen on tuskallisen vaikeata. Tämä näkyy siinä, että useimpien kohdalla yhteys uskovien kesken on totta vasta, kun ollaan samassa organisaatiossa, **jos silloinkaan**. Yhteyden edellytyksenä on organisaation "kuva ja päällekirjoitus". Ilman sitä ei voida nähdä myöskään jäsenyyttä Kristuksen seurakunnassa. Täytyy **perustaa itse itselleen** "seurakuntakoti" ja olettaa se Kristuksen seurakunnaksi (65-66).*

Monissa uskovien yhteisöissä käyttäydytään kanankasvattajan tavoin. Kanojen kasvattajat leikkaavat siipien kärjet sellaisilta kanoilta, jotka oppivat lentämään aitauksensa yli. Vaikka uudestisyntymisen myötä tullut Jumalan lasten elämänpiirin raja on seurakunnan pirstaloitumisen

vuoksi paljon laajemmalla kuin ”omien seinien” sisällä, yhteisön lapsiltakin katkotaan rakkauden siivet ja heidät ohjataan elämään suljettua elämää kodin tarjoamilla eväillä. Kasvun sijaan tapahtuu paisumista ja sokeutumista (66).

Yhteys ”lajitovereihin” estyy, ne tuntuvat vierailta ja voivat muuttua uhkaavan näköisiksi. On taisteltava ja pidettävä puoliaan (67).

Alkuseurakunnan opetus tähtäsi koko ajan siihen, että opetuslapset kasvaisivat uskossaan lapsuudesta miehuuteen, että heillä olisi mahdollisuus hahmottaa itselleen, **mikä on hengellinen seurakuntatodellisuus ja mikä on opetuslapsen asema tässä todellisuudessa**. Sen jälkeen opetuslapset olisivat valmiit työhön rakentaakseen Kristuksen seurakuntaa eivätkä yrittäisi alaikäisyydessään ja lihallisten tavoitteiden hallitsemina jakaa ja paloitella sitä keskenään (67-68).

Kasvu näkyy myös käytännössä siten, että mitä pitemmälle, mitä kiinteämmin ja läheisemmin opetuslapsi kasvaa Kristuksen tuntemisessa ja Häneen, sitä lähemmäksi hän tulee kaikkia muita, jotka ovat uskossa liitetyt Jeesukseen (68).

Jumalan toiminta ja tahto

Edelleen voidaan kysyä, eikö Jumala ole muuttanut mielensä ja hyväksynyt vallitsevan olotilan, jos Hän kerran on käyttänyt ja käyttää ryhmäkuntiin jakautuneita uskovaisia välikappaleinaan. Vastaus tähän on; ”ei ole”. Se, mitä Raamattu ilmoittaa uskovien yhteydestä ja Jumalan tahdosta uskovien yhteisen todistuksen suhteen, on pysynyt ja pysyy koko ajan voimassa. Erityisen vetoavana tuo ilmoitus kutsuu meitä lopun ajan opetuslapsia. On kysymys seurakunnan käyttökelpoisuudesta Jumalan asettaman tavoitteen ja tehtävän suorittamisessa (70).

Jumalalla on edelleenkin vain yksi seurakunta, Kristuksella on edelleenkin vain yksi ruumis, jota Hän haluaisi johtaa ja hallita (70).

Lopun ajan syvenevään hengelliseen pimeyteen nopeasti vajoava maailma tarvitsee samanlaisen todistuksen Jumalan rakkauden voimasta kuin alkuseurakunnan aikainen maailmakin sai. Se on Jumalan suunnitelma ja tahto. Hän kutsuu minua ja sinua tämän suunnitelmansa toteuttamiseen. Kunpa armollinen Jumala ei havaitsisi meitä niskoittelijoiksi (70).

Raamatussa on esimerkkejä, joista ilmenee, että Jumala voi suostua ihmisen vaatimukseen oman tahtonsa vastaisesti, mutta se ei silti merkitse Jumalan hyväksyntää eikä sitä, että Hän tahtonsa olisi muuttunut (70-71).

Eräs sellainen tilanne syntyi silloin, kun Israelin kansa ryhtyi vaatimaan itselleen kuningasta (71).

Otamme toisen esimerkin. Siinä on kysymys vaimon hylkäämisestä. Muotojumaliset ihmiset kiusasivat Jeesusta sillä, että Raamattu oli heidän mielestään ristiriitainen. Mooses on kirjoittanut samasta asiasta ristikkäin. Jeesus vastaa, että Jumala on alunpitäen ilmoittanut oman tahtonsa, mutta suostunut myöhemmin lievennykseen ihmisten kovasydämyyden vuoksi. Jeesus osoitti, ettei Jumala ollut muuttanut mieltään, vaikka olikin suostunut ”kovasydämyyteen”. Hengelliseltä kannalta kovasydämyys oli jo rikkonut toimivan yhteyden eikä sillä kirjaimen varassa ole enää hengellistä arvoa.

Jeesus tahtoo sanoillaan osoittaa, että Jumala pitkämielisyydessään antaa ihmiselle ”pelivaraa” kovasydämyyden ajaksi ja odottaa, että ihminen havahtuisi ja tekisi kovasydämyydestään

parannuksen. Raamattu varoittaa kuitenkin siitä, että Jumalan pitkämielisyys ei ole rajaton ja että paatumuksesta ei ole paluuta. Tulee hetki, jolloin ihminen joutuu vastatusten Jumalan alkuperäisen tahdon kanssa (71-72).

Edellä mainittu esimerkki saa lisämerkitystä, kun huomioimme, mitä Uusi Testamentti ilmoittaa seurakunnan ykseydestä, ja sen, miten apostoli Paavali vertaa seurakuntaa ja Kristusta aviopuolisoihin ja Kristuksen ja seurakunnan suhdetta avioliittoon. Se, mitä Jumala ilmoittaa tahdostaan avioliiton rikkomattomuuden suhteen, ilmaisee suoraan myös sen, mikä on Jumalan suunnitelma ja tahto seurakunnan keskinäisen eheyden ja seurakunnan ja Kristuksen välisen eheyden suhteen. Jeesuksen ilmoittama syy ”erokirjojen antamisen” tarpeeseen on edelleen sama kovasydämys eikä seurakunnankaan hajaannukseen tarvitse etsiä muita syitä (72).

Myös Bileam esiintyy Raamatussa varoittavana esimerkkinä henkilöstä, joka eksyi Jumalan tahdosta sallimuksen tielle.

Tinkiminen Jumalan tahdosta voi eksyttää sallimuksen tielle ja Jumalan tahto näyttää silloin ”joustavalta”. Epäilemättä näin on käynyt monen uskovan kohdalla, jotka Raamatun sanoman ja omantuntonsa äänen sydämessään vaiantaen tekevät selät vastakkain matkaa taivaaseen. Jospa kenenkään ei tarvitsisi kuulla kerran: ”Minä en ole koskaan teitä tuntenut” (72).

Seurakunnan ja sielujemme vihollinen, saatana, julistaa sellaista evankeliumia, että kuolema korjaa kaiken. Monet uskottomat se on saanut uskomaan, että ei tämän elämän aikana kannata huolehtia iankaikkisuuskohtalostaan. Liian monet uskovat ovat uskoneet saatanan selityksen, että Jumala on suunnitellut toteuttavansa **uskovien yhteyden vasta ajan rajan tuolla puolen**. Nyt voidaan elää ja toimia niin kuin parhaaksi nähdään. **Mikä petollinen valhe!** Miten kuolema, joka Raamatun mukaan on vihollisista viimeinen, voisi muuttaa uskovien sydämet niin, että he ”yhtä olisivat”, ellei Jumalan Sana ja Pyhä Henkikään ole sitä muutosta aikaan saanut? **Armon aika on vakavaa aikaa.** (72-73).

Yksi vavahduttavimmista esikuvista Uuden liiton seurakunnalle on Israelin kansan hajotus, joka on toteutunut ennustusten mukaisesti. Mutta me todistamme lupausten täyttymistä sen kokoamisesta ja ennalleen asettamisesta. Samoin on ennustusten mukaisesti toteutunut Uuden liiton hajotus perusteellisemminkin kuin mitä tapahtui Getsemanessa ja alkuseurakunnan vainoissa. Mutta seurakunnallakin on lupaus viimeisinä päivinä tapahtuvasta Pyhän Hengen vuodatuksesta. Jo nyt kylmät, kuivat luut ovat alkaneet lähestyä toisiaan. Sinäkin Jumalan lapsi kuulet sydämestäsi tämän Pyhän Hengen kutsun. Olethan valmis seuraamaan (73).

USKOVAISUUDEN OLEMUS

Kaavoista vapaa elämä

Aito uudestisyntyminen synnyttää aina myös aidon rakkauden kaikkia muita samasta hengestä syntyneitä kohtaan ja aikaisempi viehtymys maailmallisuuteen saa ensimmäisen kuoliniskunsa (77).

Kaavan mukaisesti käyttäytyvä on oikea uskovainen. Olemme kaavamme orjia niin, että emme tunne hengessämme aitoa yhteyttä veljeen ja sisareen, jonka uskoontulo poikkeaa meidän kaavastamme, vaikka tämä veli tai sisar eläisi kiinteämmässä yhteydessä Vapahtajaamme kuin se toinen, joka on tullut uskoon kaavamme mukaisesti (78).

Perinteiset suuret kirkot ovat laatineet kaavan, jonka mukaan uskoon tuleminen ja uudestisyntyminen on itse asiassa tapahtunut jo pikkuvauvana, kun lapsi on kirkon toimesta otettu kasteessa kirkon jäseneksi. Sen perusteella kaikki kirkon jäsenet ovat uskossa, Jumalan lapsia ja Hänen iankaikkisen valtakuntansa perillisiä. Uskonnollisiin menoihin osallistumista suositellaan, mutta uskolle kielteistäkään elämäntapaa ei pidetä esteenä Jumalan lapseudelle eikä julkijumalatonta elämää osoituksena siitä ettei uudestisyntymistä Jumalan lapseksi olisikaan tapahtunut. Jokainen jäsen siunataan lopulta kuoltuaan heräämään Vapahtajan herättämänä iankaikkiseen elämään. Voidaan kysyä, missä on maailma, joka Raamatun mukaan on pahan vallassa, kun lähes kaikki suomalaiset ovat kirkon jäseniä (78).

*Raamattu ei tue sellaista oppia, että toinen ihminen voisi viedä toisen ihmisen tämän tietämättä sisälle Jumalan valtakuntaan, ei myöskään mikään kirkko tai muu uskonnollinen yhteisö. Kaksi ei kulje yhdessä, elleivät he ole siitä **keskenään** sopineet (79).*

Jotkut uskonnolliset yhteisöt ovat laatineet kaavan, jonka mukaan ihminen ei voi kohdata Vapahtajaansa ja tulla uskoon, ellei joku yhteisön jäsen välitä ihmiselle Jumalan anteeksiantamusta ja julista hänelle syntejä anteeksi. Muotosidonnaisuus on johtanut toisaalta siihen, että yhteisöön kuuluvat uudestisyntyneetkään uskovat eivät tunne yhteisönsä ulkopuolella olevia uskovia veljiään ja sisariaan, ja toisaalta siihen, että muodollisuuden täyttäneitä ihmisiä pidetään ilman muuta uskovina heidän todellisen jumalasuhteensa sisällöstä riippumatta (79).

Vuosia sitten naapurinamme asui nuori uskovainen pariskunta. Nuori rouva osui vaimoni kanssa samanaikaisesti yhteiselle kasvimaallemme ja heidän keskustelunsa oli siirtynyt hengellisiin asioihin. Jonkin ajan kuluttua vaimoni tuli sisälle ja kertoi, että naapurit ovat tulossa meille keskustelemaan uskon asioista. Hetken kuluttua he tulivatkin Raamatut mukanaan. Veli selitti tullessaan, että oikeastaan he eivät olisi saaneet tulla meidän asuntoomme, kun me olemme vääräuskoisia. Ilmeisesti pariskunta koki meidän oikaisemisemme kuitenkin niin tärkeäksi, että katsoi voivansa tinkiä opinkohdasta (80).

Raamattu sanoo, että jokainen uskonyhteydessä Jeesukseen elävä ihminen kuuluu kuninkaalliseen papistoon eli on evankeliumin sanoman ja elämän välittäjä muille (80).

Kaikki on Jumalasta

Jumala tunnustaa vain ne pidättämiset ja päästämiset, jotka ovat tapahtuneet Pyhässä Hengessä. Ymmärrämme, miten ylitse pääsemättömiin vaikeuksiin joudumme, kun yritämme ”pidättää” veljeämme tai sisartamme, joka tunnustaa uskovansa Jeesukseen omana Vapahtajanaan ja on siten mitä ilmeisimmin kanssamme samasta Hengestä syntynyt (82).

Raamattu puhuu hengellisistä ihmisistä, joilla, ja vain heillä, on kyky tutkia hengellisiä asioita. Hengelliset asiat pitäisikin tutkia hengellisesti eikä lihan mukaan, ulkonaisiin muotoihin tai seremonioihin tukeutuen. Uskovien Jumalan lasten keskinäinen hengen yhteys jos mikä on hengellinen asia (82).

Uudestisyntyminen on vasta alku, uuden elämän alku. Kun kysymyksessä on Jumalan pelastusteko, tämä alku usein ymmärretään niin, että se on samalla myös päätepiste. Ajatellaan, että Jumalan työ ihmisessä olisi loppuun suoritettu ja että olisimme tulleet valmiiksi. (82-83).

Uskovien yhteyden alueella vallitseva surkea tilanne on osoitus siitä, että hengellisyys on jäänyt lihallisuuden jalkoihin (83).

KASTEEN OLEMUS

Vaikka kaste kuului yhtenä osana liittosopimukseen Jumalan ja ihmisen välillä, kysymys ei ollut siitä, että kastaminen pelkkänä ulkonaisena toimituksena olisi siirtänyt ihmisen maailman lapseudesta Jeesuksen opetuslapseuteen (84).

Kaste ulkonaisena toimituksena tarjoaa mahdollisuuden käyttää sitä välineenä lihallisten tarkoituksien toteuttamiseksi hengellisyyden varjolla. Ihmisiä on historian aikana tehty uskoviksi pakko kastamalla heitä miekan uhallä. Edellä jo mainittiin suurten kirkkojen käytännöstä, jolla ihmisistä tehdään kirkon toimesta pikkuvauvoina vesikasteella Jumalan lapsia, vaikka lapsilla Jeesuksen sanojen mukaan on ilman kastettakin Taivasten valtakunta ja vaikkei lapsilla ole edellytyksiä enempää uskoa kuin epäilläkään eikä hyväksyä tai hyljätä Jeesuksen uhrikuolemalla aikaan saatua sovutusta omalla kohdallaan (85).

Kasteen muodosta, tarkoituksesta, sisällöstä ja vaikutuksesta kiistellään ja se on merkittävin uskovien yhteyden este (85).

Yksi kaste

Aivan samoin kuin Raamattu tunnustaa vain yhden seurakunnan se tunnustaa vain yhden kasteen Jeesukseen Kristukseen. Uskovien hajaannus voi luoda ja on tavallaan luonutkin sellaisen käsityksen, että kullakin uskovien ryhmittymällä on oma kasteensa (85).

Vesikasteen toimittaminen sylivauvoille ja sen tueksi rakennettu kasteoppi on sekoittanut monien uudestisyntyneidenkin uskovien mielissä kasteen olemuksen ja sisällön niin, että he ovat omaksuneet kasteelle Raamatun ulkopuolelta sellaisia maagisia vaikutuksia, jotka sotivat Raamatun kirjainta ja henkeä vastaan...Tosin on todettava, etteivät läheskään kaikki uskovina kastetutkaan ole ymmärtäneet kasteen merkitystä (85).

Kuoleman ja hautaamisen vertauskuva

Elämä, jota ihminen ennen uskon tuloaan oli luonnollisessa tilassaan elänyt, oli peruuttamattomasti taakse jäänyttä aivan niin kuin ihmisen luonnollinen elämä on ohi kuoleman ja hautaamisen jälkeen (85).

Jumalan edessä kasteen ottaminen saa merkityksensä vasta siinä, että Jumalan antama uusi elämä pääsee kastetun elämässä näkyviin ja saa hallita häntä (85).

Pelastaa, mutta ei puhdistaa synnistä

*Apostoli Paavali kirjoittaa galatalaisille, että kaikki **te**, jotka olette Kristukseen kastetut, **olette Kristuksen päällenne pukeeneet**. Jo tekstin sanamuoto osoittaa, että kirkko, uskovien yhteisö tai yleensä mikään ulkopuolinen ei voi kastamalla ”pukea Kristusta kastettavan päälle”, vaan Paavali haluaa muistuttaa galatalaisia siitä, että nämä, tultuaan uskon kautta Jumalan lapsiksi Kristuksessa Jeesuksessa, olivat halunneet ja saaneet henkilökohtaisesti riisua pois ”vanhan ihmisen tekoinensa” ja **itse pukeutua** ”uuteen, joka uudistuu tietoon Luojansa kuvan mukaan”. Paavali haluaa muistuttaa, mitä kasteen ottaminen merkitsee uskovalle. Samalla se on muistutus siitä, että kaste jää merkityksettömäksi, ellei hengellinen pukeutuminen toteudu jatkuvasti uskovan elämässä (88).*

Se, että kasteella ei ole synnistä puhdistavaa vaikutusta, tulee esille myös noita Simonin tapauksessa. Hänestä on kirjoitettu, että hän uskoi ja sai kasteen. Uskoon tulonsa jälkeenkin hänen sydämensä tila oli kuitenkin väärä Jumalan edessä. Hänen parannuksentekonsa ei ollut rehellinen, joten hänen uskonsakaan ei ollut aito. Hänen saamansa vesikaste ei korjannut hänen hengellistä tilannettaan (90).

Kasteesta muodollisuus

*Kun vesikaste on näkyvä toimenpide, siitä on vaarassa tulla, ja on usein tullutkin, muodollisuus ja tapa. Sille ei pitäisi **summittaisesti** antaa niin ratkaisevaa hengellistä merkitystä, että se automaattisesti estää yhteyden Jeesuksen opetuslasten välillä (91).*

Kasteesta ja muistakin sinänsä raamatullisista opinkappaleista, jos niiden noudattaminen jää vain muodollisuudeksi, tulee asia, mihin luotetaan lihassa. Myös luottaminen inhimillisen organisaation jäsenyyden tuomaan pelastukseen on lihaan luottamista, joka päättyy pettymykseen (91).

Uudestisyntyneiden uskovien keskuudessa kannattaisi korostaa enemmän vesikasteen hengellistä merkitystä ja jättää turha intoilu kasteen muodosta vähemmälle (91).

Tehokas raja-aita uskovien välissä

Vaikka vesikasteen kohdalla vallitseekin uskovien kesken monia käsityksiä ja monenlaista käytäntöä, sen ei välttämättä tarvitse olla uskovaisia toisistaan erottava tekijä (91).

Jos alkuseurakunta noudattí opetuksessaan ja toiminnassaankin juutalaisuudesta kääntyneiden ja pakanuudesta kääntyneiden suhteen eräiltä osin erilaista käytäntöä pitäen kiinni seurakunnan yhtenäisyydestä, eikö alkuseurakunnan esimerkki ja henki edellytä vielä tänäänkin mieluummin joustavuutta ja pitkämielisyyttä kasteopinkin soveltamisessa sekä uskovien keskinäistä yhteyttä, kuin sitä, että uskovat jaetaan jyrkällä kasteopilla eri joukkoihin (92).

Todellinen rakkaus ei koskaan salli hylkäämistä (93).

Me kovetumme huomaamatta ja kiivailemme ”selvien totuuksien” puolesta, mutta emme näe, että Pyhässä Hengessä saatu elämän tuntu, tuoreus ja rakkaus Jeesuksessa on sisimmästämme kadonnut jonnekin (93).

SEURAKUNNAN OLEMUS

Vaikka opetuslapset ovat vieraita ja muukalaisia täällä maailmassa ja tälle maailmalle, he eivät ole vieraita ja muukalaisia Kristukselle eivätkä toisilleen (94-95).

Seurakunta on Raamatun ilmaisema määritelmä hengellisestä yhteisöstä, jonka jäsenet ovat uskoneet ja vastaanottaneet evankeliumin sanoman ja elävät uutta elämää uskonyhteydessä Jeesukseen. Ihmiset ovat kuitenkin rakentaneet seurakunnan olemuksesta oppeja, joiden katsotaan antavan oikeutuksen siihen, että uudestisyntyneet Jeesuksen opetuslapset pidetään oppikunnittain erillään toisistaan, jopa niin, että samoilla paikkakunnillakin uskovat elävät ja toimivat erillään omaan lukuunsa aivan pienissäkin ryhmissä. Inhimillisille organisaatioille annetaan sellainen hengellinen merkitys (=hengellistetään), että uskotaan Jumalankin tunnustavan ne omakseen, seurakunnakseen. Näin siitä huolimatta, että Jeesus itse, ja Raamattu yleensäkin, korostaa

seurakunnan jumalallista alkuperää ja ykseyttä, jonka ovenvartijan ja rajanvalvojan tehtävää **Hän Itse hoitaa** (95).

Raamattu ei myöskään tunne sellaista järjestelmää tai mahdollisuutta, että Jeesuksen opetuslapset eläisivät uskonelämäänsä ja todistaisivat Kristuksesta vieraina toisilleen, vaan se julistaa opetuslasten ykseyden hengellistä todellisuutta ja sen ilmitulon tärkeyttä ulkopuolisille. Raamattu ulottaa rakkauden ja yhteyden vaatimuksen koskemaan yksiselitteisesti **kaikkia uudestisyntyneitä Jeesuksen seuraajia**. Eriseuraisuus paljastetaan Raamatussa lihan teoksi ja synniksi. Jeesus sanoi, että opetuslapset yhteen liittävä keskinäinen rakkaus on Hänen opetuslastensa tuntomerkki. Tuskin vihollisemme on missään muussa asiassa onnistunut yhtä täydellisesti kääntämään asioita pääläelleen kuin mitä on tapahtunut seurakuntaopin ja sen käytännön sovellutuksen kohdalla (95-96).

Ihmisten mielessä romantisoitunut seurakuntaoppi harhautuu usein sellaisiin kuvitelmiin, että inhimillisesti organisoidun yhteisön jäsenet kykenisivät ryhmänä omalla vaelluksellaan saavuttamaan sellaisen tahrattomuuden, että Jumalakin tunnustaa tämän organisaation sen perusteella etuoikeutetuksi muihin organisaatioihin nähden (96).

IHMISEN RAJAT

Evankeliumin kokonaisuuden huomioon ottaminen ei salli raja-aitojen rakentamista Jeesuksen opetuslasten välillä. Uskovien keskinäinen yhteys on keskinäisen rakkauden toteutumisen ehdoton edellytys ja ilman rakkautta kaikki on itsepetosta (105).

Raja-aitojen rakentelu ja voimassa pitäminen Jeesuksen opetuslasten kesken on ihmisen mieltä kiehtovaa ja inhimillisiä tarpeita tyydyttävää, mutta ne rajat ovat ihmisen rajoja. Jumala vetää rajansa niiden sydänten mukaan, jotka hän saa rakkaudellaan vallata uskollisuuteen ja kuuliaisuuteen itseään kohtaan (105).

Vain yksi raja

Jumala ei tunnusta Jeesuksen opetuslasten välille vedettyjä rajoja, vaikka me ihmiset rakentaisimme omasta mielestämme kuinka raamatullisen opin niiden tueksi. On vain ihmisiä, jotka ovat uusia luomuksia Kristuksessa, ja niitä, jotka eivät sitä ole. Siihen Jumala itse on vetänyt rajan ja se on aina ehdottomasti oikeassa paikassa (107).

SEURAKUNTAKURI

Sydän valitsee yhteisen osan

Pyhä Henki pyrkii erottamaan uskovat maailman hapatuksesta ja liittämään heidät Kristuksen rakkaudella erottamattomasti toisiinsa ja Kristukseen. ”Toinen henki” pyrkii erottamaan uskovat toisistaan ja siten myös Kristuksen rakkaudesta ja toisaalta yhdistämään heidät inhimillisillä sopimuksilla ja päätöksillä muodollisesti organisaation keinoin yhteen (128).

Ero organisaatiosta ei ole ero seurakunnasta. On eri asia erota organisaatiosta kuin eristäytyä uskovista (129).

TODISTAJAT

Todistajan vastuu

Jospa ymmärtäisimme, että me uskovat emme yksilöinä emmekä ryhmäkuntiin jakautuneina voi antaa maailmalle sitä todistusta, jota Jumala meiltä odottaa ja jota maailma tarvitsee. Sen todistuksen me voimme vain yhdessä antaa. Jospa ymmärtäisimme, ettemme saa erottaa sitä, minkä Jumala on yhdistänyt. Kukaan meistä ei voi väistää vastuutaan (135).

Kukin uskova on leimautunut ulkopuolisen silmissä lähinnä leimatun joukkonsa opetuslapsiksi ja samalla sen todistajaksi siitä huolimatta, että joukoissa julistetaan uskoa Jeesukseen.

Kun kerran teemme tiliä Jumalalle elämästämme, aiommeko vastata Hänelle, että raamatulliset totuudet tai seurakuntamme tunnustus estivät meitä olemasta yhtä muiden uskovien kanssa (135).

Eriseuraisuus turhauttaa kuulijat

Todistuksesta ei välitykään enää vai tuore Kristus-kokemus, vaan mukaan sekoittuu sekä sanallista että sanatonta piiloviestintää tunnustuskunnasta, joka täytyisi kyetä ”myymään” vastaanottajalle. Miksihän muuten vasta uskoon tullut ihminen, joka ei tiedä uskon asioista muuta kuin oman kokemuksensa uskoon tulosta, osaa usein johdattaa uskomattoman Jeesuksen luokse luontevammin kuin pitempään uskossa ollut ”opetettu” veljensä ja sisarensa? (137).

Jumala tahtoo, että kaikki ihmiset pelastuisivat ja tulisivat tuntemaan totuuden, mutta useimmille uskovien yhteisöille on profiilin näkyminen on tärkeämpää kuin tien tasoittaminen ihmisille Jeesuksen luokse. Taivaassa juhlintaan, kun yksikin syntinen tekee parannuksen ja tulee Jeesuksen opetuslapsiksi, mutta voivatko kaikki Jeesuksen opetuslapset maan päällä täydellä sydämensä riemulla yhtyä tähän juhlintaan. On murheella todettava, että eivät voi. Liian usein iloitseminen rajoittuu vain niihin syntisiin, joiden parannuksen teko kanavoituu omaan viiteyhteisöön (137).

Kuulijan luottamus todistajaan

*Jeesus osoitti, että evankeliumin sanoman menestymisen kannalta on oleellisen tärkeitä, että tilanearvio uskovien keskinäisistä suhteista, kuten uskon aitoudesta yleensäkin, **tehdään sen uskosta osattoman näkökulmasta, jolle sanomaa julistetaan.** Näkevätkö anteeksiantamusta, turvallisuutta ja rauhaa etsivät ihmiset evankeliumin julistajan **vain jonkin uskovien ryhmän edustajana**, joka tyrkyttää uskonkäsityksiään Jumalasta ja kehuskelee, miten monipuolisesti ja oikeaoppisesti tässä uskonyhteydessä toimitaan ja miten paljon erilaisia harrastusmahdollisuuksia yhteisössä on tarjolla? Sanoman vastaanotto on aivan toisenlainen, jos sanoman välittäjä nähdään **Jumalan valtakunnan edustajana**, jonka ainoana tarkoituksena on opastaa kuulijat Jumalan yhteyteen. Ihmisten alitajunnassa on luontainen epäluulo ja pelko sellaisia tilanteita kohtaan, joissa hän aavistelee olevan mahdollista tulla sidotuksi johonkin inhimilliseen yhteisöön tai joutua jonkun ihmisen tai ihmisryhmän hyväksi käyttämäksi (138-139).*

Todistuksen tulee sekä näkyä että kuulua

Elävä todistus on sidoksissa Kristuksen rakkauteen. Jos nisunjyvä elää, se jää yksin (139).

Todistuksemme teho riippuu siitä, näkykö se totena meissä itsessämme. Sanomamme ei ole ideologia, uskonto tai aate, jota tarjotaan ihmisten omaksuttavaksi, vaan se on ilmoitus uudesta elämästä, joka syntyy ja kasvaa kuolemasta. Uusi elämä syntyy ja tulee näkyviin ihmisessä vain sitä mukaa, kun sen esteenä oleva itsekkyyks ja muu lihallisuus kuoletetaan Pyhän Hengen avulla. Aidoimmillaan ja vaikuttavimmillaan todistuksemme Kristuksesta näkyy ja kuuluu silloin, jos saamme puheellamme vai selittää sitä uutta ja tavoittelemisen arvoista elämää, jonka olemme Jeesuksessa saaneet ja jonka kaikki näkevät (140).

Vaikein ja suurin todistus Kristuksesta

Jeesus paljasti esirukouksessaan, että evankeliumin julistuksen uskottavuus maailman silmissä riippuu siitä, ovatko opetuslapset näkyvästi yhtä ja rakastavatko he toisiaan.

Jeesus tiesi, että maailma tarvitsee erilaisen todistuksen ja suuremman todistusvoiman kuin sen, minkä sillä on mahdollisuus ryhmäkuntiin jakaantuneilta tai yksilöuskovilta saada. Hän tiesi, mitä kautta maailma voi suurimman mahdollisen todistuksen saada, ja Hän rukoili palavasti Isää, että Hänen seuraajansa voisivat olla Hänessä yhtä. Jos opetuslapset vapaaehtoisesti ja pyyteettömästi rakastavat toisiaan ja osoittavat sen myös käytännössä, maailman on pakko tunnustaa, että Jumalan valtakunta totisesti on tullut lähelle, ja siinä on imua. Rakkaus, jossa ei ole laitoja eikä väliseiniä, ei ole tästä maailmasta (141).

Rakkaudesta on helppo puhua ja laulaa. Yhteydestä voi rakennella teorioita. Yhteistoimintakin onnistuu, jos siitä on itselle tai omalle yhteisölle etua ja hyötyä. Mutta rakastaa veljiä ja sisaria ”ei sanalla ja kielellä” vaan ”hartaasti puhtaasta sydäimestä” ja olla ”täydellisesti yhtä”. Se on kovaa puhetta (142).

Uskovat ja jotkut uskovien yhteisöt odottavat ja rukoilevat, että Jumala antaisi ihmeiden ja merkkien tapahtua, kuolleiden herätä ja rampojen hyppiä, että maailma uskoisi Jeesukseen. Tähän rukoukseen voivat lähes kaikki uskovaiset innolla yhtyä. Jeesus, sanoi, että nämä merkit seuraavat niitä, jotka uskovat, mutta Hänen ylimmäispapillinen rukouksensa osoittaa, että maailma tarvitsee voimakkaamman todistuksen. Se todistus on maailmalle vastaansanomaton ja jäljittelemätön.

Maailma saa sellaisen todistuksen, kun opetuslapset ovat täydellisesti yhtä (142).

Mikä onkaan se ihme, jota meidän tulisi ennen muuta rukoilla, jos olemme Pyhän Hengen valtaamia evankelioimisnäyssämme. Ettei vain Jumala halua tehdä meissä ensin tätä suurinta ihmettä, yhdistää meidät, eheyttää ja koota meidät, ennen kuin muut merkit seuraavat. Silloin alussa, kun Jumalan läsnä olon ja voiman merkit seurasivat uskovia, seurakuntaperhe eli vielä yhdessä ja toimi yhdessä. Tämä on vakava paikka eikä se väisty. Jos ei ole valmiutta ja voimaa elää yhdessä muiden uskovien kanssa, voisiko olla voimaa alkuvoimaiseen evankeliumin julistamiseen ihmeineen ja merkkeineen (142-143).

AJAN KUVA

Jokainen pyrki laatimaan itse purkittamaansa uskon ja pelastuksen sisältöön mahdollisimman houkuttelevan ja luotettavan tuoteselostuksen. Yhteisöjen keskinäinen kilpailu, joka tähän saakka oli tapahtunut yksittäisilmiöinä kulissien takana, tuli nyt määrätietoisesti ohjelmoiduksi ja julkiseksi. Aikaisemmin Kristuksen palvelijaksi itsensä mieltänyt opetuslapsikin halusi nyt (1965-75) omaksua julkisesti mieluummin viiteyhteisönsä edustajan roolin (148).

*Kehitykseen liittyy myös paradoksi. Vaikka organisaatiot toisaalta kilpailevat näkyvästi keskenään, samanaikaisesti ne etsivät **organisaatioyhteyttä** toistensa kanssa. ”Toinen henki” toimii näennäisesti ristiriitaisesti, mutta tarkoituksensa nähden johdonmukaisesti pyrkiessään erottamaan uskovat, mutta yhdistämään ”hengellistetyt” organisaatiot. Monet Jumalan lapsetkin uskovat ”toisen hengen” **petosta**, että aito uskovien yhteys voitaisiin toteuttaa inhimillisillä sopimuksilla ja päätöksillä, eihän tuo ”henki” todellisuudessa edes pyri siihen, päinvastoin (148).*

Julistus ei mene perille

Vai onko käynyt niin, että seurakunnan Herra on joutunut väistymään enemmän taka-alalle, kun yhteisön korkea profiili hallitsee maisemaa ja jättää ihmisten Vapahtajan varjoonsa (149).

He voisivat löytää rauhan ja turvapaikan Jeesuksessa, mutta kuinka he voisivat saada rohkeutta lähestyä Vapahtajaa, kun Hänen todistajansakin ovat rakentaneet eristyksellejä välttyäkseen yhteydestä toistensa kanssa. Näille ihmisille pitäisi osoittaa vapautettua Kristusta, inhimillisistä leimoista vapaata Kristusta, jolla on valta ja joka tahtoo antaa syntejä anteeksi (150).

Kuka murehtii sitä, että meidän aikanamme niin monien uskovien ote Kristuksesta irtoaa ja maailmanmielisyys valtaa sydämet? Maallistuneisiin, toisistaan erillään oleviin ja keskenään kilpaileviin ryhmiin kiinni sidottu Kristus on menettänyt vetovoimansa ja uskottavuutensa (150).

Mukautettua evankeliumia

*On tarve mukauttaa sanoma sellaiseksi, että **luonnollinen ihminen kokisi sen houkuttelevana**. Annamme ymmärtää, että tarjoamme ihmisille jotain sen lisäksi, mitä heillä jo on, vaikka Jeesuksen hyväksyminen ja vastaanottaminen todellisuudessa merkitsee **uuden tulemista vanhan tilalle** (153).*

*Tarjoamme sekä maailmalle että toisillemme Jeesusta, joka **on enemmän kiinnostunut** ihmisten kaikinpuolisesta **ajallisesta** hyvinvoinnista, elämän nautittavuudesta, taloudesta, mielen tasapainosta, fyysisestä ja psyykkisestä terveydestä, haitallisista paheista ja muista ihmisen ajalliseen elämään liittyvistä tai ajallista elämää kiusaavista asioista, **kuin heidän sielunsa iankaikkisesta kohtalosta** (153).*

Emme saarnaa synnistä, kun kuulijat eivät halua kuulla. Emme saarnaa Jumalan vanhurskaudesta, vihasta syntiä kohtaan eikä tuomiosta, kun kuulijat haluavat kuulla vain rakastavasta ja lähes kaiken sallivasta Jumalasta. Emme saarnaa Jeesuksen verestä, kun kuulijat eivät halua kuulla niin raakaa puhetta uskon asioiden yhteydessä (153).

Lihallinen ihminen kyselee, mikä on uskovaiselle luvallista ja mikä ei sitä ole. Useimmiten kyselemisellä haetaan etäisyyttä Kristukseen ja halutaan määritellä, miten kauas maailmallisuuteen voi mennä opetuslapsen nimeä kantaen.

Yhä harvemmillä uskovilla riittää onnen ja ilon aiheeksi se, että heidän syntinsä ovat anteeksi annetut, että heidän nimensä on kirjoitettu Elämän Kirjaan taivaassa (154).

TIE TAKAISIN

Kristuksen seurakunnan rikkoutuneisuus ja sen eri osien taistelu toisiaan vastaan sopii hyvin vihollisen tavoitteisiin. Kun vihollinen hyökkää valheen kaikella voimalla ja marssittaa esiin mitä

erilaisimmilla tunnuksilla varustettuja ryhmiä, sen on erittäin kiitollinen siitä, että se saa lainata mallin rikkinäisestä Kristuksen seurakunnasta ja sekoittaa kaikki harmaaksi massaksi. Yhtenäinen Kristuksen rakkauden hallinnassa oleva seurakunta on vihollisen kannalta vihattava, koska se erottuu vihollisen valtakunnasta eikä vihollinen kykene sitä matkimaan.

Kun kristityt omalla käyttäytymisellään ovat ihmisten silmissä jakaneet Jumalansa osiin, he tukevat vihollisen oppia jakautuneesta jumaluudesta, moniarvoisesta jumalasta. Osiin jaettu jumala on osa jumalaa, pieni jumala. Niin pieni, että hän on vain ”meidän seurakuntamme” jumala. Tämän jumalan ajatukset, ovat ”meidän” ajatuksiamme ja hänen tiensä ovat ”meidän” teitämme (156).

Kutsu Kristuksen korottamiseen

*Seurakunnan Herra, Jeesus Kristus, katsoo juuri nyt erityisen vetoavasti kaikkiin niihin palvelijoihinsa, joilla on vaikutusvaltainen asema laumojensa johdossa. On aika kysyä itseltään ja tiedostaa, **olenko minä todellisuudessa vain jonkun yhteisön palvelija ja palveluksessa ja mielletäänkö minut sellaiseksi**, vai elätkö sellaisessa kokemuksessa ja todellisuudessa, että Pyhä Henki on pannut minut kaitsijaksi paimentamaan **Herran seurakuntaa** (157).*

Suomessa ja osin ulkomaillakin vaikutti 1970 luvun loppupuolella ylivainiolaisuutena tunnettu eri kristillisten yhteisöjen rajat ylittänyt herätysliike. Tämä valonpilkahdus muuten pimeneväni ajankohtana oli kuin Jumalan tarjoama mahdollisuus uskoville eri yhteisöissä irrottautua yhteyttä ja rakkautta rajoittavista kahleista ja päästä kasvamaan Kristuksen ja Hänen valtakuntansa tuntemisessa. Murheella on todettava, että tämänkin herätyksen kohtaloksi tuli kompastuminen uskovien välisiin raja-aitoihin (157).

Voidaan kuitenkin todeta, että uskovia erottavien organisaatioiden johtajat eivät voi neuvottelemalla ja inhimillisiä päätöksiä tekemällä saada aikaan aitoa Kristuksen rakkaudesta voimansa ammentavaa yhteyttä uskovien välille puuttumatta yhteisön olemuksen perusteisiin (157-158).

*Yhteyden keinotekoinen rakentaminen, ns. ekumenia, tapahtuu myös uskovien yhteyden nimissä, mutta siinä on kysymys organisaatioiden yhtymisestä, jota ohjaa ”toinen henki”. Kristuksen seuraajia kutsutaan **päinvastaiseen suuntaan**, nöyrään parannuksen tekoon rakkauttomuudesta ja vieraudesta, jossa eletään, ja alistumiseen Jumalan tahtoon ja suunnitelmiin niin, että yhteys syntyy Jumalan tekona (158).*

Elävä Jumalan lapsi voi elää ja kokea aitoa ja häiriötöntä yhteyttä Kristuksen ja Hänen seuraajiensa kanssa, mutta useimmille uskoville tämä todellisuus on vielä vain teoriaa.

Jumalan Pyhä Henki puhuu lukemattomille Jumalan lapsille tänä aikana vakavasti tästä asiasta ja sydämissä käydään kiivasta taistelua. Siellä ratkaistaan niin tämän kysymyksen kuin kaikkien muidenkin hengellisten kysymysten kohtalo. Jokainen meistä tekee valintansa itse ja yksin ja vastaa yksin valinnastaan (159).

Organisaatiokristitystä sydämenkristityksi

Organisaatio on pahin silloin, jos se on sydämessämme ja hallitsee ja kahlitsee suhdettamme Kristukseen ja Hänen seuraajiinsa. Jumala haluaa tehdä meistä organisaatiokristityn sijasta sydämen kristittyjä, joille ylösnoussut Kristus on kaiken yläpuolella ja joiden sydän janoaa osallisuutta siitä rakkaudesta, jota Jumala tuntee kaikkia lapsiaan kohtaan (159).

Kokeeko sydämeni samanlaisena kaikkien uskovien voitot, tappiot, ilot ja ahdistukset, vain onko sydämessäni kylmä huone oman yhteisöni ulkopuolisia uskovia varten? (160).

*Nyt on aika perata Pyhän Hengen avulla sydämeistä pois kaikki se, mitä Taivaallinen Isä ei ole istuttanut. Meillä on Kristuksessa mahdollisuus päästä Hengen yhteyteen rauhan yhdyssiteellä kaikkien opetuslasten kanssa. Kun pääsemme tuntemaan toisemme Hengen mukaan, me **pääsemme Hengessä osallisiksi veljiemme ja sisariemme sisäisiin taisteluihin ja havaitsemme olevamme rinnakkain samassa taistelurintamassa** (160).*

Kylmä sydän ei murehdi vierautta, sitä, että nuo Kristuksessa rakastetut Jumalan lapset elävät rakkautta tuntematta vieraina toisilleen, eikä kanna tästä tilanteesta rukouskuormaa Jumalan edessä. Useimmat meistä eivät ole kokeneet eivätkä tiedä mitä merkitsee se, että ollaan yhtä kaikkien Kristuksessa pyhitettyjen kanssa (161).

Aito rakkaus ei valikoi

On aika havaita ja tiedostaa, että valikoivalla ja osittuneella rakkaudella ei voi rakastaa kokonaista ja jakamatonta Kristusta. Kun lausun Jeesuksen tervetulleeksi elämäni ja sydämeeni, lausun samalla tervetulleeksi kaikki ne, jotka ovat Hänen yhteydessään, sillä Jeesus ei tule ilman heitä (161).

Jos Kristuksen seuraaja joutuu tieltään harhaan, oikotietä ei ole olemassa, vaan on palattava takaisin. Kun teemme kovasydämissyydestämme ja rakkaudettomuudestamme parannuksen, palaamme siihen paikkaan, mistä olemme harhaan lähteneet (161).

Me olemme roudan ja jään lapsia. Siksi onkin välttämätöntä, että saamme elää Kristuksen rakkauden kokemuksessa, sillä vain siitä kokemuksesta käsin voimme sisariamme ja veljiämme rakastaa (161).

Jeesus koettelee rakkautemme

Jos meiltä kysytään, että rakastammeko me toisiamme, me vastaamme helposti myöntävästi ajattelematta, mitä vastauksellamme tarkoitamme tai mitä vastauksemme sisältää. Jumalan lapsille tämä kysymys on elämän ja kuoleman kysymys, joten siihen tulee suhtautua hyvin vakavasti (163).

*Pyhä Henki asettaa eteemme kaikkien ihmisten ja varsinkin **kaikkien uskovien Vapahtajan**, joka kysyy minulta ja sinulta; ”**olenko minä sinulle rakas**”? Tahdotko tulla työtoveruuteen minun ohjelmallani, vai pidätkö itse valitsemaasi ohjelmaa oikeampana ja parempana? Minä rakastan kaikkia opetuslapsiani samalla rakkaudella. Olenko minä sinulle rakas tällaisenani? Oletko sinä valmis tähän rakkauden liittoon? (165).*

Viisaan morsiamen rakkaus

Raamattu ilmoittaa, että tämä Karitsan vaimo on itsensä valmistanut. Ymmärrämme, että tällaiseen valmistamiseen sisältyy monenlaisia asioita, mutta olennaisinta kaikesta muusta on ehyeen rakkaussuhteeseen perustuva yhteenkuuluvaisuus. Vaimossa ei nähdä jälkeäkään jakautuneisuudesta eikä ristiriitaisuudesta (166).

Mikään ei todista Jeesuksen toisen tulemuksen läheisyydestä yhtä voimakkaasti kuin se, että hänen opetuslastensa sydämet on laajalti vallannut selittämätön tarve ja halu päästä lähemmäksi toisiaan organisaatioiden raja-aidoista välittämättä. Pyhä Henki puhuu, sillä Hän tietää, että rakkaudeton, sisäisten ristiriitojen repimä ja itseään vahingoittava seurakunta ei voi esiintyä ihailtavana morsiamena ja vaimona Karitsan häissä (166).

*Tyhmät (neitsyet) katsovat näkyväisiä ja ottavat siitä lisäturvan elämäänsä. Heistä **tuntuu**, että he rakastavat Ylkää, ovathan he saaneet kokea niin paljon Hänen rakkauttaan, mutta heiltä on jäänyt huomaamatta, että **todellinen rakkaus** johtaa kuuliaisuuteen Kristukselle ja siten myös vajavaisten ja viallisten uskoviin rakastamiseen ja hyväksymiseen tasa-arvoisiksi veljiksi ja sisariksi Kristuksessa. Heidän kylmennyt rakkautensa riittää enimmilläänkin vain ”valittua” joukkoa varten. Vaikka suhde muihin opetuslapsiin onkin normaalin viileä, he luottavat siihen, että Ylkä ottaa heidätkin häihin, koska he **kuuluvat siihen joukkoon**, joka on menossa Ylkää vastaan (166).*

Heitä (ymmärtäväisiä) yhdistää yhteinen kokemus toisaalta omasta vajavaisuudesta, toisaalta siitä, miten Yljän rakkaus on muuttanut heidät, kun se on peittänyt heissä syntien paljouden ja kaiken heissä vielä esiintyvän vajavuuden. Siksi kivet eivät pysy enää heidän käsissään eivätkä syytteet ja kanteet nouse sydäimestä veljeä ja eikä sisarta vastaan tässä Jeesuksen läsnä olon tunnossa (167).

He tietävät, että Ylkä haluaa kohdata kokonaan rakkaudellaan puetun morsiamen ja ottaa hänet vaimokseen, joten mikään erottelu ei voi tulla kysymykseen heidän keskuudessaan (167).

On hyvin outoa ellemme havaitse, että emme ole valmiit, jos suhteemme veljiimme ja sisariimme on hoitamatta (167).

*Me kuulemme uudelleen ja uudelleen toistettavan: ”Herätystä ei tule ilman rukousta”. Totta. Mutta joudumme kipua tuntien kysymään: ”Miksi herätys viipyy, vaikka rukoillaan”? Miksi Sanassa luvatut tunnusteot ja ihmeet viipyvät, vaikka rukoillaan? Olemmeko unohtaneet, että Jeesus lupasi rukousvastauksen niille, jotka **kuuliaisina Hänen Sanalleen pysyvät Hänessä** (168).*

Hyvä lukija! Sinä, joka olet jaksanut viipyä seurassani tämän kirjan loppuun saakka. Nyt on tullut jäähyväisten aika. Ennen kuin lasket tämän kirjan kädestäsi, tahdon ojentaa Pyhässä Hengessä käteni Sinun yllesi ja siunata Sinua Jeesuksen nimeen. Ellet vielä elä Jeesuksen sisäisen tuntemisen kokemuksessa, tahdothan luovuttaa kaikkiesi Hänelle juuri nyt. Jumalalla on suunnitelma elämäsi varten. Suostuthan siihen, että Hän toteuttaa sen. Jos jo olet uskossa Jeesukseen, me kuulumme Hänessä toisillemme. Olen surkeasti epäonnistunut sanomani esittämisessä, ellei sydämessäsi ole syntynyt uudella tavalla Kristuksen rakkaudella täyttymisen jano, jonka ohjaamana voisimme yhdessä valmistautua kohtaamaan pian saapuvan Kuninkaamme Jeesuksen Kristuksen (168).

Väinö Hotti